

טוריפ תמי אילון

תקליט שקט מעולם אחר

יוני נמרי חוזר. לא ממש "קסיבק" למה שהוא היה פעם. אלא ליוני אחר, בוגר. יוני אחרי קאריירה מרשימה בחוף-לארץ. הוא רוצה להיות פה מה שהוא היה שם.

ב-1974 הוא עזב את הארץ. בהיעדרו כתבו עליו מעט מאוד, וכאשר כבר כתבו — התייחסו בעיקר לגירושיו מהזמרת רותי נבון. לנישואיו עם דוגמנית גרמניה יהודיה, זיגי בקר. ולהתאל"מנותו, כאשר בקר נפטרה משטף-דם כמות, חודש לפני התאריך המיועד ללידת בנו.

לא כתבו ששם, בצרפת, הוא היה בצמרת. הוא גם הכיר עולם אחר. אסף ויצר סיפורים מהחיים. "פעם חזרתי מהופעה. בכניסה לבניין עמד מוכר-עיתונים עיוור. דיברנו, תמיד היינו מרבים. הוא תמיד ידע להגיד לי באיזה עיתונים כתבו עליי. מה קורה במיצע-הפיזמונים ברדיו, ומה בטלוויזיה. פתאום, לא יודע למה, אמרתי לו: 'עלי, אולי אתה רוצה לגזור אצלי יש לי בית גדול, אתה יכול לנהל שם את העניינים'. הוא העיף את הרוכב עם כל העיתונים, ועלה אלי.

נמרי: קניבלים באמאזונס

בקר. זאת רק דוגמה. ליוני יש המון סיפורים. החיים נגעו בו, והוא נגע בהם. עכשיו הכל נכנס לתקליט, יש לו מה להגיד.

גם הסיפור של התקליט הזה לא פשוט. את המוסיקה הוא כתב ב-1983, אחרי מסע בפרו עם משלחת מחקר של הברייט. הוא הוזמן לכתוב את המוסיקה לסירה, שמטרתה התחקות אחרי שלושה שיבטי-קניבלים, החיים על גדות הא-מאזונס, האניקה, הבוראס והיוגאס. הסידרה תוקרן בבריטניה בסוף מרס השנה, ו-27 מדינות כבר רכשו את זכויות-ההקרנה בארצותיהן.

יוני חזר משם כשבפיו סיפורים, היכולים למי לא ספר, וקלטת של אפקטים, שאותם הקליט ברשמקול פשוט, תוך כדי שיט באמאזונס. קולות

של נהר, חיות, נחשים, קופים, ציפורים — ג'ונגל שלם. את כל אלה הוא הכניס לאולפן בלונדון, ב-1986 יחד עם דייב סטוארט ונגנים בכירים, כיניהם סיימו צ'מברליין מלהקתו של פול מקרטי (פסנתר), דיון ויסטס מוואס (בס), גיק רמסדן מנד בויו (גיטרות), נייגל אולסון וניק ברדפורד (תופים). יוני קיבל גם תיגבורת מאריק קלפטון (גיטרה).

בקיץ 1987 הם סיימו את העבודה. יוני יצא מהאולפן עם מוצר מוסיקלי מוגמר, והחלטה להקליט תקליט באנגלית. באוגוסט השנה הוא הגיע לביקור-מולדת. כאן הוא נפגש, במיקרה, במכרה מהעבר, המשוררת נעמי וינגרטן. היא נתנה לו לקרוא שירים שלה, לקח לו ארבעה ימים, אבל בסוף הוא קרא. השירים שלה התאימו למוסיקה שלו — כמעט ללא שינויים.

מה עושים? מקליטים בעברית. יוני נשאר בארץ, והתחיל להזיז רכבים. הוא נכנס לאולפן לויטן, שהיה פעם בבבלותו. מיד הרגיש בבית איתם, והם איתו. עם אני קרפל הוא סגר את העיבודים המוסיקליים. צירף כמה נגנים יש-ראליים: רלף לויטן (קלידים), חגי אלקיים (קלי-דים ופסנתר), פטר ורטהיימר (סקסופון), עוזי נוי (גיטרות).

שלושה חודשים של עבודה רצופה של שירה ומיקסים, ויש תקליט. תקליט רוק שקט מעולם אחר.

בעיקבות התקליט יוצא יוני נמרי בהופעה שתכלול שירים מהאלבום החדש. ההופעה תופק עליידי מדור הווי ובידור בצה"ל. יוני מקים לה-קת רוק על טוהרת האקאי. הנגנים יהיו כולם חיילים. יוני עצמו יועסק כאזרח עובד צה"ל. להופעה הוא מתייחס כסגירת מעגל, מכיוון שהוא עצמו היה מפקד להקה צבאית במיסגרת שרותו הצבאי.

דנקנר: בנין, בנין

קוטלר קורא את המחזה ומאשר. מתקשר עם דנקנר, והם קובעים תאריך לפרמיירה: 3 ביולי, בפסטיבל 1989.

קוטלר מגיש לעמותה הציבורית את תוכנית המופעים של הפסטיבל לאישור. הכל בסדר, בנין "לא".

הרוחות סוערות. אבנר שלו קובע שלא מעלים הצגות על אנשים בעולם בחיים. למרות שהוא תקדים בתולדות התיאטרון הישראלי, ולמרות התנגדותו של המנהל האמנותי, המחזה בן לא יופק ולא יוצג בפסטיבל ישראל.

המסך יורד, הוא יעלה שוב בערב הפרימיירה של המחזה בנין, אבל במקום אחר.

מחזה בשתי מערכות

● תקציר המערכה הראשונה.
המסך עולה. מחזאי יושב בכיתו. המחזאי הוא עיתונאי וסופר ישראלי, נאמר אמנון דנקנר. הוא יושב ומעלה על הכתב רעיון, שהתבשל אצלו כעת צפייה בהצגת-יחיד בלונדון ב-1984. הוא כותב על בנין.

את בנין הוא הכיר עוד בילדותו, כאשר ישב על ברכיו, וינק רעיונות חרותניים ישיר מהי מקור. עכשיו הוא פרוץ את החוב.

הוא כותב על מנהיג, המגלם בכיורגריה הפרטית שלו פרק נכבד בחיסטוריה הישראלית. הוא כותב על בנין בהווה, יושב בכיתו, מתחשב עם העבר ומתכנן את העתיד.

הוא מתייחס לחרטות של האיש, השמחות שלו, האבדונות והירכאונות.

במחזה, ההולך ונרקם, יש גם פרקים פחות ידועים עכברו של בנין, כמו, למשל, הדרך למחנה-כפייה רוסי במלחמת-העולם השנייה. אחרים, שהיו איתו בוויילנה ברחו, כיניהם גם נתן יליך-מור.

הרוסים פלשו לוויילנה בעיקבות ההסכם של-הם עם הגרמנים. הגיעו שמועות מבוססות, שעומדים לעצור פעילים ציוניים. כולם ברחו. בנין נשאר מאחור, מחכה בשקט למעצר.

למה? בנין, בסיפרו ל"לוח לבנים. טוען שהיתה סיבה, אבל הוא לא יכול לכתוב אותה. מאוחר יותר, בראיון עיתונאי, הוא טען, שהוא היה שרוי בריכאון בגלל מות ז'בוטינסקי.

המחזאי אומר לא. דיכאון באמת היה, אבל לא בגלל ז'בוטינסקי, אלא בגלל מיכתבים, שהוא קיבל מהארץ. בנין הואשם בבגידה. הוא עזב את גיטו וארשה, השאיר מאחור את חבריו ואת מישפחתו. מרדכי אנילביץ (השומר הצעיר) נש-אר. בנין מחכה לרוסים, שיסגרו בשבילו את החשבון הזה עם עצמו.

המחזאי נותן לבנין גם להתחשב עם מורו ורבו, ז'בוטינסקי. למרבה הפלא, לא רק שזה לא גידל את מנחם הצעיר. להיפך, הוא אפילו סלד ממנו. ולא חדרריחררים, אלא בפומבי. בעודו מטפל בעבר, לא מזניח המחזאי את העתיד. בנין בודק אופציות. אחת מהן היא לחזור ליעוד האמיתי שלו, להיות שחקן. ולא סתם שחקן-דיאטרוני, אלא שחקן שייקספירי. בכיתו הוא עורך חזרות על מונולוגים מתוך ריצ'ארד השני. מלך שווייטר על הכתר והסתגר בכיתו. המחזאי מפגיש את בנין עם עליזה, אריאל שרון, חללים של מילחמת-הלבנון. הוא פונה אליהם, שואל, מתווכח, אבל הם לא עונים.

ביוגרפיה כל כך מלאה וסבוכה, אבל יש לנו עניין עם מחזאי עקשן, הכותב וכותב וכותב... המסך יורד. טוף המערכה הראשונה.

● תקציר המערכה השנייה.
סיים המחזאי סט עבודתו. שם המחזאי, נאמר, אמנון דנקנר. הוא מוסר את התוצר המוגמר, המחזה, למנהל האמנותי של פסטיבל ישראל. המנהל, נאמר עורך קוטלר.

סופרסטאר

שלמה להט, מנחה ערבי הפילהרמונית, הוציא קלטת חדשה. קצרה, אומנם, אך מוצאה.

לא מתפקידו לברר מאין הגיע התקציב להפקת הקלטת, או למה כמה חברים מ'דרום תל-אביב לא זכו לקבל את הלהיט בתוכנית-הדואר שלהם.

הלחן קליט. התמליל: "תל-אביב היא עיר גדולה, ואין כמוה בעולם, / אם רק תביט קצת מסיבב, / תראה איך להט עושה את תל-אביב".

ההצלחה במיצעדי הפיזמונים - צ'יץ' סו' פרסטאר.

שיץ בקאמרי

זהרירה חריפאי ותחיה דנון ב"שיץ"

כבר לא מזעזע. דודות פולניות לא סו' תמות אוזוניים למשמע הגסויות. מאידך, גם לא מפריע ללכת אחרי ההצגה לקנח באיזה חומס עם סטייק וצ'יפס. ה"גרפסים" של חנוך לוין עדיין עובדים על הקהל, ש"משפיד" מצחוק לאורך כל ההצגה.

אירועים ואנשים להרביץ תשובה

נזכחנו כבר, במיספר אירועים בעבר, כמה שזה מסוכן לגור במקום שבו אין מוזוות, או, חלילה, שומו שמיים, גרוע מזה — מוזוות פסולות.

אזהרותיו של הרב פרץ בטלוויזיה הוציאו לר חובות תל-אביב את דויד, יהודי חרדי (אולי חוזר בתשובה), שלקח על עצמו לתקן את המעוות.

דויד מתקן מוזוות, ואיפה: במקום שבו הם נחוצות במיוחד. כלכליבה של השחיתות והי פריצות. דירות שכורות. שבהן מתגוררות רווקות תל-אביביות. בדרך כלל סטודנטיות, בדרך כלל נאות למראה, ברוב המיקרים לומדות פילוסופיה ואמנות.

לא ברור איך הוא מאתר את הקליינטיות. האם הקרוש-ברוך-הוא מפנה אותו לפי רשימות המי נהלות בידי מלאכיי-שמיים, או שמא פנייתו היא פונקציה של מחקר ומעקב אחרי מועמדות? הוא מצלצל בדלת, כשעל פניו נסוכה ארשת חשיבות. את פותחת את הדלת, מולך ניצב יהודי רתי חרד, פיאות ארוכות, והוא כולו עוטה שחריים.

"סליחה", הוא פונה ישירות לעניין, "את יודעת שאת זקוקה למוזוזה?"

"לא, תודה", היא תשובה שכחה כמצב כזה.

אך הוא אינו מתייאש.

"את לא יודעת איזה אסונות קרו בדירות, שבהן לא היו מוזוות? את זוכרת את אסון-הרכבת לפני שנתיים? אני אומר לך שאפשר היה למנוע את זה, אם רק היו מוזוות תקינות בבית-הספר! את זה את בטח זוכרת!"

אם לא טרקת לו את הדלת בשלב הזה, הוא כבר נמצא בתוך הדירה.

"אפשר, בבקשה, לקבל כוס-מים?" ואת הרי לא תתני לכוס-מים לעמוד בינך לבין האושר המובטח, כשרק תותקן בביתך מוזוזה כשרה כרין זכרת. "זה יעלה לך רק 30 שקל", הוא מבטיח, ופורס לפניך סט של מוזוות.

זהו, נותר לך רק לבחור. בעורך מתלבטת, הוא בוחן אותך מכל הכיוונים. ואז...

"תגיד, יש לך אולי משהו לעשן?" את שוב במבוכה, והוא ממשיך: "את נראית לי ראש טוב, בטח יש לך משהו לעשן."

את אולי לא מבינה מה הוא רוצה, ואיך בכלל יהודי כשר כליכך שחה בעגה התל-אביבית הפנימית.

הוא קורא את מחשבותייך. "תשמעי, אני כעניינים. אולי רוצה סיבוב."

המבוכה הולכת וגוברת. הוא אינו מרפה, אשתי, שתהיה בריאה, לא רוצה למצוץ את מתארת לעצמך? לא רוצה למצוץ! אומרת, שזה השחתת רוע לשווא. אני אומר לה, שלא יקרה לה כלום וזהו גורה שאין הציבור יכול לעמוד בה. אבל היא עדיין לא מסכימה.

כשלב הזה, אם את עדיין לא התעלפת, הוא ימשיך בפירוט סיפור חייה-האישיות בינו לבין רעייתו, שתחיה. או גם תביני שאין בכוונתו לבקש גט על הבסיס הזה. היא בסך-הכל אשה טובה. מפרנסת, רואגת לבית, לילדים. ארבעה במיספר, שיהיו בריאים.

את מתלבטת איך להגיב, תוהה אם הוא מוסכן או סתם מטורף. הוא מחליט בשבילך: "את יודעת מה, לא בא לי לרפוק אותך. זה יעלה לי המון תשובה. אני ככה בסדר עם אלוקים. יוצא לי לפעמים לעבור כמה עברות, אבל אחרי-כך אני מרביץ תשובה בשביל הכל. את נראית לי מיקרה קשה, לא שווה לי לתת כליכך הרבה תשובה אחרי-כך".

מי את, שתתווכחי עם שיקולים כלכליים כלי-כך מורכבים! הוא מצידו, מרכיב את המוזוזה, 30 שקל, ומובטח לך עתיד שקט.

לא בריוני. זה אפילו לא קרה בניו-יורק. פה, בלביליבה של תל-אביב. ואנחנו מכירים לפחות שתיים שעברו את התהליך.